

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
James Grady
LAST DAYS OF THE CONDOR

Copyright © LAST DAYS OF THE CONDOR by James Grady, 2014
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01725-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽEJMS GREJDI

POSLEDNJI DANI KONDORA

Preveo Vladimir D. Nikolić

Beograd, 2016.

*za
Dezmonda Džeka Grejdija...
...koji juri ka budućnosti*

„Ovde se nešto mutno dešava...“

Stiven Stils („Bafalo Springfield“), „For What It's Worth“

Tim za praćenje nakačio mu se te kišne večeri u ponedjeljak uveče, u Vašingtonu, Okrug Kolambija, kad je izašao sa posla, navukao kapuljaču i zakoračio napolje kroz mesingana stražnja vrata Kongresne biblioteke u Zgradi Džona Adamsa.

Beli automobil.

Prvi pokazatelj na belom automobilu da je u pitanju tim za praćenje: zatamnjeni prozori i vetrobransko staklo.

Drugi pokazatelj: motor automobila odjednom je zabrundao i oživeo čim su prve kišne kapi pale na kapuljaču plave planinarske jakne iznad njegove srebrnokose lobanje. Spazio je bela kola nepropisno parkirana na uglu Treće i Ulice A, saobraćajnice oivičene kućama koja je vodila od kongresnog poseda kroz stambenu zonu Kapitol hila.

Treći pokazatelj: Svežina kiše mu je omogućila da vidi pramičke sivih izduvnih gasova iza belog automobila. Koji se nije uključio u saobraćaj. Koji je stajao u mestu, isključenih brisača, dok su nebeske suze padale na zatamnjeno vetrobransko staklo.

Četvrti pokazatelj: Niko nije hitao prema belim kolima iz obližnje zgrade. Nijedan radnik na putu kući s posla nije gacao po kiši prema kolima da bi ga sačekao poljubac bračnog druga.

Peti pokazatelj: Osetio je prisustvo ekipe za praćenje. Kineski majstori borilačkih veština govore o težini očiju progonitelja, o osećanju pritiska

neprijateljevog čija. Kevin Pauel – kome su prerezali grkljan u amsterdamskom kupleraju iste godine kada su iranskog šaha, kog je podržavala CIA, srušili sa vlasti, a Sovjeti izvršili invaziju na Avganistan – Kevin je insistirao na tome da moraš obraćati pažnju na svoje šesto čulo, svoj osećaj. Ili će te zaklati kao svinju u nekoj ulici u ponoć. Ili ćeš se probuditi, vrišteći, u nekom metalnom sobičku bez prozora. Tog ponedeljka uveče, srebrnokosi muškarac koji je stajao na tvrdom betonu na prohladnoj prolećnoj kiši znao je šta znače njegovi žmarci.

Prvi, drugi, treći, četvrti, peti. Poput prstiju šake, šake koja znači *tim za praćenje*.

Pogledao je ulevo, duž pločnika koji je prolazio pored šest spratova Adamsove zgrade od belog kamena, plus podrum pun znanja i tajni. Mesingana vrata iza njega mogla su da izdrže nalet automobila u punoj brzini, ili džinovskog gorilu koji lupa po njihovom zaključanom metalu.

Niz Treću ulicu, hodajući kao da će proći pored Adamsove zgrade, išao je čovek: belac, tamnokos, star trideset i kusur, u poslovnom odelu sa belom kragnom i kravatom ispod svetlobraon kaputa, braon cipelama koje nisu bile napravljene za trčanje, držeći u jednoj šaci u braonkastoj rukavici crni kišobran, a u drugoj mobilni telefon pritisnut na lice, kao da govori: „Gde se nalaziš?“

To je mogla biti komunikacijska strategija ekipe za praćenje.

Snabdevanje podacima putem lažnog telefonskog razgovora.

Ali srebrnokosi čovek nije tako mislio: *Sasvim nepotrebno.*

Muškarac u odelu i kravati sa kišobranom i mobilnim prišao je bliže, sada skoro uspravno u odnosu na njega, dok su mu braon cipele šljiskale po baricama na tamnom, mokrom pločniku.

Reka stranaca pridružila se gospodinu u odelu i kravati sa kišobranom i mobilnim; svi su izgledali kao nedužni Amerikanci koji idu nekuda nakon posla ponedeljkom uveče.

Ako je tim za praćenje tu da obavi egzekuciju, katkad je bolja opcija od bežanja – oplemeniti atentat na sebe povišenom cenom izloženosti.

Srebrnokosi muškarac u plavoj jakni sa kapuljačom stavio je ruke u džepove kad se udaljio od Zgrade Džona Adamsa. Nije potrčao. Priključio se toj reci od osam pešaka, od kojih je njih petoro hodalo pod kišobranima. Kao patuljasti pingvin, probio se do središta grupe ljudi

pod kišobranima – jer su nedužni prolaznici bili klasična strategija povišene cene izloženosti.

Pametna potez.

Osim ako ta grupa neznanaca u koju je skliznuo nije bila deo ekipe za praćenje.

Izraelci su upotrebili tim od dvadeset devet članova prilikom atentata na jednog od starešina Hamasa u hotelskoj sobi u Dubaiju 2010. godine.

Razume se, tim za praćenje nije nužno podrazumevao ubistvo ili prismotru: ti stranci koji hodaju zajedno s njim ispod kišobrana po pločniku Kapitol hila u Vašingtonu, Okrug Kolambija, mogli su biti pripadnici ekipe za otmicu – a on ih je sada pustio da ga okruže.

Međutim, nijedan pešak nije emitovao vibraciju *lovac* dok su marširali ka nizu restorana na Aveniji Pensilvanija, tik iza tri zgrade Predstavničkog doma SAD koje su podsećale na zamkove. Setio se šestog razreda, hodanja do škole sa drugim klincima. Setio se mirisa bicikala.

Svi smo klinici na biciklima, pomislio je. Jato ptica.

Zapitao se da li bi njegovo jato stranaca pod kišobranima osetilo promenu u univerzumu i skrenulo u nekom drugom pravcu i *ne*, nije potrčao da im se pridruži, premda se setio radosti džogiranja na duge staze pre nego što su se njegova kolena, leđa i ostaci metka u levom ramenu urotili protiv njega.

U to vreme, prolazio je kroz Vašington dok su se moći koje su upravljale ovom, hidrogenskom bombom blagoslovenom zemljom, svađale oko oralnog seksa u Beloj kući. Kada je džogirao za vreme tog poslovnog puta, svoje bolove i žiganja dešifrovao je kao *nema više trčanja iz zabave i zarad fitnesa*. Prihvatio je tu evoluciju.

Ali, kao što se sećao oralnog seksa, sada se setio da, ako trčiš a pored tebe je malo dete, imaš veće šanse da preživiš jer bejrutski snajperi daju prioritet ranjavanju najmlađe dece kako bi spasioce doveli u iskušenje. *Trči*, možeš stići do tog ulaza, samo kada bi taj ulaz bio tamo umesto na raskrsnici Treće ulice i Avenije nezavisnosti gde je večeras, ti nemaš bicikl, a ne postoji nikakvo utočište u vidu ulaza u zgradu ili crnog dima koji se uzdiže sa zapaljenih automobilskih guma na uličnim barikadama.

Usredsredi se: Ovo je ovde. Ovo je sad. Vašington, Okrug Kolambija. Prohladno kišno veče.

Imaj to na umu.

Džejms Grejdi

Možeš to imati na umu.

Jašta.

Ekipa za praćenje ti je za petama.

Ako ništa drugo, imaj malo ponosa. Neka se pomuče za to. Šta god to bilo.

Treća ulica je jednosmerna saobraćajnica koja ide od prometne Avenije Pensilvanija, prolazi pored Avenije nezavisnosti koja vodi izvan Vašingtona poput iluzije bekstva. Treća ulica znači nizove automobila parkiranih duž obe strane, kako na strani Adamsove zgrade, tako i preko puta ispred gradskih kuća koje često udomljavaju lobije za kongresmene čije javne kancelarije se nalaze dva stambena bloka dalje, svega četiri minuta hoda od njihovih zvaničnih dužnosti do privatnih poseda odakle mogu telefonom da kamče novac za izbore. Bilo koji automobil –

Recimo, beli automobil tima za praćenje

– bilo koji automobil okrenut ka Adamsovoj zgradi na Ulici A, blok dalje od Avenije nezavisnosti, nema drugog izbora osim da skrene udesno: jedina zakonski dopuštena mogućnost. Parkiranje tamo odakle ne mogu da se izvuku sa mesta za nadzor, okrenu i odvezu niz Treću ulicu u smeru suprotnom od saobraćaja, putem kojim se uvek vraćao kući, znači...

Znači da tim za praćenje zna za njegovu predvidljivu maršrutu. Što znači da su jedni od *onih*: informisani, *upućeni*. Znali su da on neće – *da ne može* – proći pored njih, kročiti cipelom na pločnik Ulice A, tako blizu *onog mesta*. Čim uvide da je napolju, u pokretu, da pešaci ka Aveniji nezavisnosti, beli automobil će skrenuti desno zajedno sa tokom jednosmernog saobraćaja, kao da ga ne prate.

A onda obići oko bloka. S obzirom na saobraćajni špic, kišovito vreme, postoji šansa da će stići do ugla Avenije Pensilvanija i Treće ulice na vreme da opaze hoće li skrenuti na glavnu ulicu barova i restorana, ili nastaviti svojom uobičajenom trasom niz Aveniju nezavisnosti. Postoji šansa da će on hodati sa odlazećim saobraćajem, tako da bi beli automobil mogao polako da ide iza njega držeći ga ispred vetrobranskog stakla. Oči na njemu celim putem do kuće.

Za slučaj da su mu takođe nalepili pešačku pratlju, nije se osvrtao preko ramena.

Umesto toga, pogledom je pretraživao bleštave neonske reklame restorana i radnji lanaca kafeterija i barova, koji su usluživali kako

kongresne službenike sa skromnim primanjima tako i lobiste koji sebi mogu da priušte i od ptice mleko. Iskrenuo je glavu koliko god može ka džinovskom saobraćajnom znaku sa žutom sijalicom postavljenom posle 11. septembra, sa istrajnom strelicom koja je naređivala svim kamionima da se isključe sa Avenije Pensilvanija na deonici između kancelarijskih zgrada Predstavničkog doma i čuvene zgrade Kongresa na Kapitolu.

Ugledao je kongresnog pandura kako stoji na kiši pored patrolnih kola parkiranih blizu bleštećeg saobraćajnog znaka. Nebitno da li kamion koji se ogлуši o upozorenje da se isključi prevozi tovar proizvoda od mrtvog drveća koji vozi izgubljena budala, ili pak iznajmljeni kamion bombaša-samoubice sa veštačkim đubrivom u smesi dovoljno snažnoj da srauni sa zemljom dva stambena bloka, policajac zna da mora rizikovati da ostane na položaju u zoni smrti i pokušati da probuši gume kamiona pre nego što ovaj raznese jezgro američke državne vlasti.

Srebrnokosi čovek pogledao je mimo pandura ispred patrolnih kola i žutog znaka za isključenje. Kazao je sebi da kroz gole krošnje drveća i više od dva kvarta dalje može da vidi ivicu građevine na Kapitolu; zamislio je njenu kupolu, belu i sjajnu od kiše.

Pre Votergejta, i izvesno vreme posle, Federalni istražni biro održavao je tajnu bazu na Aveniji Pensilvanija, u prvom bloku privatnih komercijalnih zgrada koje je video kad je okrenuo glavu od zurenja u delokrug Kongresa. To pređašnje leglo FBI-ja bila je betonska zgrada sa podzemnom garažom, većito zatvorena. Saznao je za nju u vreme kada je započeo *ovaj život*. O tome da siva trospratnica pripada Birou tračarile su svakojake vrste ljudi zaposlenih na Kapitolu hilu, uključujući i mnoštvo članova i činovnika Kongresa. Da je ijedan od njih imao muda i moć da upita Biro za tu zgradu na raskrsnici Kongresa i sveta, zvanični odgovor bi podstanicu obeležio kao „prevodilački centar“.

Nije nego, pomislio je. A kako se to prevodi?

Stao je na uglu bloka gde je sada radio, slušajući svetlo na semaforu i gledajući prema Aveniji Pensilvanija, glave u plavoj kapuljači iskrenute u stranu taman toliko da perifernim vidom može u saobraćaju da opazi pojavu, *recimo*, belog automobila.

Znak STOP sijao je narandžastocrvenim svetlom, sa linijom preko narandžaste figure šetača i brojevima koji su, blešteći, odbrojivali:

... 30... 29... 28...

Na putu ka svom destruktivnom divljanju, usamljeni revolveraš iz Montane koji je ubio dva kongresna pandura u pokušaju da se pucnjavom probije u Kongres SAD posetio je sedište opskurne lobističke grupe smešteno u kući s druge strane ulice u odnosu na mesto na kome je sad stajao srebrnokosi čovek. Nije poznato šta je revolveraš sa dijagnozom paranoične šizofrenije želeo od te političke grupe, ali ga je nešto privlačilo k njima. Uvaženi ali pokojni osnivač dotične političke grupe pokraj uznožja kreveta držao je statu Adolfa Hitlera od crnog metala u prirodnoj veličini, a grupa je otvoreno ali nezakonito prodavala isti onaj lažni lek protiv raka koji nije uspeo da spase filmsku zvezdu Stiva Makvina.

... 3... 2... 1. HODAJ je blesnulo zelenom bojom i oslobodilo belu figuru šetača.

Nadam se da ćeš stići tamo kuda ideš, srebrnokosi čovek je odaslao misao beloj figuri na semaforu kad je prešao preko ulice, na svom osam blokova dugom putovanju niz Aveniju nezavisnosti.

Nije se štrečnoo kada je krajičkom oka na crnoj, od kiše vlažnoj ulici spazio odraz crvenog svetla i beli automobil u leru.

Na sledećoj raskrsnici sa Četvrtom ulicom dozvolio je da ga zeleno svetlo pošalje udesno, preko ulice. Nije gledao preko ramena niz tu ulicu ka *mestu gde se to dogodilo*. Nije pogledao u stranu da vidi beli automobil, za koji se nadao da je blokiran nekoliko vozila pozadi, a ne na tom pešačkom prelazu, turirajući motor da pojuri niz mokru ulicu, zakuca se u njega i odbaci ga u smrt ili ispod točkova koji mrve kosti.

Gaženje kolima može da bude rizično.

Koliki je dozvoljeni rizik misije tima za praćenje u belim kolima?

Stigao je do pločnika. Nije se osvrnuo preko ramena kad je skrenuo ulivo, svojom uobičajenom putanjom.

Nemoj da im staviš do znanja da si primetio njihovo prisustvo.

Kiša je prestala da pada dva bloka kasnije kad je prošao pored duge, niske zgrade Istern marketa, gde je Dž. Edgar Huver radio kao raznoslač u bakalnici pre nego što se posvetio lovu na levičarske subverzivce za vreme Palmerovih hapšenja tokom prošlog veka.

Automobili su zujali pored usamljenog čoveka u hodu. Građani na putu ka svojim domovima.

Četiri stambena bloka kasnije, kad se približio svom uglu Jedanaeste ulice, spazio je belu šapku i tamnoplavi džemper oficira mornaričke

pešadije koji je izlazio iz susedne radnje hemijskog čišćenja koje je često usluživalo vojno osoblje stacionirano u obližnjem štabu Mornaričke pešadije.

Blesak sećanja: u krilu drži glavu kaplara mornaričke pešadije dok taj čovek, *taj dečak* koji mu je spasao život, leži na zemlji, krklja i umire, nikad ne saznajući istinu o svom sunarodniku Amerikancu, niti je to neko ispričao njegovoj porodici u Oklahomi.

Mornarički oficir odvezao se te večeri iz hemijskog čišćenja u minikombiju opremljenim praznim sedištem za decu.

Srebrnokosi čovek zapazio je crveni neonski znak u prozoru sa rešetkama radnje za hemijsko čišćenje:

POPRAVKE

Kamo lepe sreće.

Usredsredio se na adresu tik iza ugla: 309, dvospratnica od plave opeke, sa četiri crna metalna stepenika koja vode do tirkiznih vrata; prelazio je razdaljinu korak po korak, sve dok *konačno*, kada je stavio ključ u ključaonicu, nije pogledao iza sebe i proverio prostor iza leđa.

Beli automobil projezdio je mimo njega, tromo napravio polukružno sretanje ka parking-mestu na drugoj strani ulice, zatamnjenim vetrobranskim staklom okrenut ka mestu gde je on stajao na svom kućnom pragu.

Motor belog automobila se isključio.

Niko nije izašao iz belog automobila. Zatamnjeni prozori nisu se spustili.

Gurnuo je ključ u bravu tirkiznih vrata, otključao ih, pritisnuo kvaku. Krajičkom oka spazio je lepršanje pored butine, onoliko nisko koliko je mogao da pogleda a da ne oda šta radi svakog dana kada je stavljao ukradeni list u procep vrata nakon što ih zatvori. Prošlog leta zabrinuo se da će njegovi susedi приметiti da im nešto štrpka grmlje u tom komšiluku koji je tek trebalo da okupiraju jeleni što su se kao ljudi razmnožavali u vašingtonskom parku Rok Krik.

Ali to mu niko nije spomenuo. Čak ni raščupana veštica iz susednog ulaza, koja je često stajala unutar niske crne železne ograde oko svog prednjeg dvorišta sa kevtavim, štrokavim belim psom i vikala: „Ovo

mesto nije ni prići Severnoj Karolini!“ Nije bila u pravu, ali, kao ni bilo ko drugi, ni on se nikad nije usudio da je ispravi.

Današnji list zalepršao je sa dovratka.

Ali je mogao biti zamenjen.

Neko je ipak mogao da otvori ta vrata. Da bude u kući.

Ko ih jebe.

Onda se našao u kući, leđima naslonjen na vrata koja je zalupio. Smiraj sunca obojio je u ružičasto jazbinu njegove gazdarice, nameštaj koji je ostavila kada je morala da se na brzinu preseli na novi državni posao sa socijalnim i penzionim osiguranjem u Bostonu kako bi zadržala mesto u proračunu za budžet za narednu fiskalnu godinu. TV sa ravnim ekranom, za koji je njegova službeno dodeljena stručnjakinja za useljavanje insistirala da mu se isporuči, visio je iznad kamina u kome je palio novine skupa sa borovinom kupljenom od pikapova iz Zapadne Virdžinije koji su za vreme hladnih zimskih meseci krstarili po gradu. Zeleni divan pripadao je gazdarici, kao i mesingani ležaj u spavaćoj sobi na spratu. Ostatak nameštaja u domaćinstvu – nekoliko stolica, malo ovoga i još manje onoga, predmeti na zidovima, satelitski radio-aparat sa zvučnicima, ti predmeti su bili njegovo vlasništvo.

Niko ga nije napao na ružičastom svetlu koje je prodiralo kroz prozore sa rešetkama.

Zasada.

Ta kuća u nizu, sa običnim zidovima, bila je široka šest i dugačka dvadeset jedan korak. Putovanje od ulaznih vrata do kuhinje vodilo je pored nužnika ispod stepeništa, koje se pelo ka spratu gde se tuširao i spavao. Pošao je prema kuhinji, bacio pogled na braonkasti drveni stepenik u visini očiju i uvideo da nit konca za zube tamo razapeta nije pokidana ili odgurnuta cipelom u prolazu.

Niti je zamenjena.

Ako su toliko dobri, toliko odlučni, ako ga čekaju na spratu u spavaćoj sobi ili u starudijom zakrčenoj pomoćnoj prostoriji, skrivajući se u ormanu, onda *jebi ga: proglasite me već izbrisanim.*

Proverio je nužnik u prizemlju: daska na ve-ce šolji je bila podignuta. U ogledalu iznad lavaboa video je samo svoj odraz. Skinuo je plavu kapuljaču sa sedokose glave.

Poslednji dani Kondora

Niko ga nije čekao u kuhinji, unutrašnja stražnja vrata i dalje su bila zatvorena, a spoljašnja železna rešetka čvrsto zaključana. S druge strane tih crnih metalnih rešetki čekala je drvena platforma u sićušnom ograđenom stražnjem dvorištu, bez ičega drugog osim stabla japanskog javora u visini ljudskog struka, koje se uzdizalo iz kvadrata u platformi. Zasun na istrošenoj sivoj kapiji delovao je u redu, ali svako ko bi prošao pored te drvene ograde u uličici znao bi da je takvo obezbeđenje šala.

Dopustili su mu da ima noževe.

Za kuvanje.

Službeno dodeljena stručnjakinja za useljavanje nehajno je spomenula tu potrebu dok je punila kolica iz supermarketa za vreme njihove posete tržnom centru u Fort Midu između Vašingtona i Baltimora, gde se nalazi zvanično sedište NSA *. Imao je komplet noževa za sečenje bifteka, plus drveni držač noževa sa oštračem na kuhinjskoj radnoj površini, sečivo za filetiranje jako poput rapira, nazubljeni nož za hleb, monstruozi ravnokraki *très français* rezač, i kasapski nož koji ga je podsećao na Džima Bouija i Alamo.

Odbio je da zgrabi jedan od tih noževa, da sedi na kauču u dnevnom boravku i *čeka*, kao na propast osuđena budala.

Plava planinarska jakna bila mu je skroz mokra. Zadrhtao je od hladnoće. Skinuo je jaknu, pošao natrag ka dnevnoj sobi...

Svratio je u kupatilo da mokri. Kazao je sebi da nisu u pitanju živci.

Čuo je kako žuborenje vodokotlića zamire dok je kaćio mokru jaknu na čiviluk u dnevnoj sobi.

Tamo negde su, napolju. *Naravno da su tamo negde!*

Ali možda neće doći večeras.

Možda neće doći nikad.

Ekipa za praćenje možda je bila tu samo da posmatra, ili...

Na tirkiznim ulaznim vratima odjeknu udarac.

---

* *National Security Agency* – Nacionalna agencija za bezbednost. (Prim. prev.)

2

„... one koje ne znamo, ne znamo.“

Sekretar odbrane SAD Donald Ramsfeld

Fej Dozijer odškrinu vrata na suvozačevoj strani automobila koji su parkirali na Jedanaestoj ulici u Vašingtonu, Okrug Kolambija, i raskopča crni žaket koji joj je dopirao do pola butina, ne skidajući oči sa zgrade od plave opeke sa tirkiznim vratima. Razmrda prste praznih šaka. Na desnom kuku oseti utešnu metalnu težinu.

Njen partner Piter zalupi vratima sa vozačeve strane, ne dajući ni pet para ko je to čuo niti ko gleda kroz večernju svetlost kako ona obilazi oko kola do njega. Na sebi je imao svetlobraon kišni mantil, u čijem unutrašnjem džepu štrčalo je nešto veće od knjige, i nosio je srebrnkastu akten-tašnu.

„Upamti“, reče on Fej, „ti vodiš glavnu reč u ovome.“

„Zašto baš on?“, upita ga dok je zurila u kuću, proračunavajući uglove prilaska. „Zašto baš sad? Nije na današnjem spisku akcije.“

„Posle onoga što smo upravo uradili u Okrugu princa Džordža, onog talibana jebeno zabrinutog hoće li mu se sin upisati na koledž, ovaj tip je između tamo i baze, očekivano je da nam se pojavi na ekranima, stoga...“

„Imamo priliku“, reče Piter. „Nema razloga da je sada ne iskoristimo.“

Poput dva sokola koji poniru sa iste grane drveta, muškarac i žena zajedno podoše preko ulice prema kući od plave opeke.

„Kao da imaš nešto bolje da radiš noću, zar ne?“, upita je.

Poslednji dani Kondora

A onda se nasmeja.

Kao da on zna, pomisli Fej, znajući da ne zna, da niko ne zna, da to niko ne može znati.

Piter joj reče: „Glavu gore, žutokljunko.“

„Kada sam ja to tačno postala žutokljunac?“

„Ovde, na terenu, sa mnom, ti si žutokljunac. Vodiš glavnu reč samo zato što ja tako kažem. Zato što ti je kucnuo čas da skinješ đanu.“

„Pravi si šarmer.“

„Ljudi mi to neprestano govore.“

Stigoše na drugu stranu ulice, ispred kuće od plave opeke sa tirkiznim vratima.

„Slušaj“, reče toj *dobro, ipak nije žutokljunac* partnerki koju nikad nije tražio, niti želeo. „Nemoj žuriti. Uradi to pametno, uradi to temeljito, uradi to kako treba.“

„A onda“, dodade kad su stigli do četiri crna železna stepenika koja su vodila do te uzane kuće na obodu Kapitol hila, „učini isto to s izveštajem.“

„Čekaj malo, a šta ćeš ti raditi dok ja budem sve to obavljala?“

„Moj izveštaj, moj identifikator, *tvoj* posao, moje pravo na odmor po starešinstvu, jer kao što si i sama rekla, nemaš ništa bolje sa radiš u ostatku noći.“ Nasmeši se.

„Nisam to rekla.“ Ona ispruži dlan leve šake nisko, tamo gde niko osim drugog profesionalca poput njega ne bi video signal *ostani pozadi*.

Piter se odmače od crnih metalnih stepenika. Stade tamo gde mu je optika omogućavala da opazi *kretanje* u prozorima na oba sprata gradske kuće od plave opeke, gde je njegovo vidno polje obuhvatalo i nju na crnom železnom stepeništu.

A ona pokuca na tirkizna vrata.

3

„... odbegli američki san.“
Brus Springstin, *Born to Run*

Ovako živiš ili umireš.

Odgovori na kucanje na svojim ulaznim vratima.

Ta tirkizna ploča otvori se ka naletu sveta i *oni* mu ispuniše vidno polje.

Žena na prednjem stepeništu.

Muškarac u majušnom prednjem dvorištu od zemlje i kamena unutar crne metalne ograde.

Ona je strelac ako je ovo *pozvoni i pucaj*.

Ali ona naprosto stoji tamo na prednjem tremu, sa njegovim odrazom u zelenim očima.

Ima tridesetak, možda koju godinu više. Crni kaput otkopčan. Lepuškasta, ali je možda ne bi primetio u gomili. Kestenjasta kosa dovoljno duga da se nazove *sređenom*, nedovoljno dugačka da se može lako zgrabiti. Ovalno lice izmešanih narodnosti savremene Amerike. Nos koji izgleda kao da je iznova nameštan iznad nenakarminisanih usana. Drži ramena poput vojnika. Ruke joj vise pored kukova; očito je dešnjakinja. Nema prstenje. Tamne pantalone. Udobne crne cipele pogodne za trčanje ili šut iz kolena.

Čeka je u tom sutonu koji miriše na kišu na gradskim ulicama.

Najteža stvar.

Čekanje.

Na pravi trenutak. Pravi potez. Da se meta pojavi.

Tip koji joj je podrška pročisti grlo. *Deluje poznato...* Stariji od nje, recimo pedeset, ćelavi belac. Mišići ispod svetlobraon kišnog mantila. Srebrna metalna aktovka u levoj šaci, desna otvorena pored boka. Stoji pozadi, pogleda uprtog mimo nje na onog koji će otvoriti tirkizna vrata ili će se pomeriti na prednjim prozorima, pa ipak ga je način na koji je pročistio grlo označio kao šefa, ili možda...

Stojeći na prednjem tremu od crnog metala, ona ga upita: „Kako ste?“

Kaži joj istinu: „Ne znam.“

„Možemo li da uđemo?“

Tip u dvorištu reče: „Ne možeš da nas odbiješ.“

„Mogao bih, ali ima li vajde?“ Pođe unatraške u dnevnu sobu.

Krećuše za njim. Čovek u svetlobraon mantilu zatvori vrata za ostatak sveta.

Njen osmeh sлага: „*Dovraga*, nadam se da imamo pravog čoveka! Vaše ime je...“

„Oduvek sam mrzeo ime s kojim sam se rodio: *Ronald*. Mislim da sam se jedno vreme zvao *Džo*. Katkad mi se čini da imam druga imena kao što su *Raul*, *Nik*, *Žak* i, čudnovato, *Sin Šou*.“

Ćelavi tip reče: „Zovi ga...“

Piter! Ćelavčevo ime je Piter!

„... Kondor.“

Eto ti ga sad.

Srebrnokosi čovek reče: „To je srećna slučajnost.“

„Zašto?“, upita je.

„Zato što Agencija rotira kodna imena. Raniji Kondor bio je Frenk Sterdžis, provalnik iz afere Votergejt. A zatim ja. Tada sam se s kodnim imenom osećao kao dve osobe. Jedna je bila standardna verzija *mene*, a druga je bila nalik filmskoj verziji života u kojoj si zgodniji i pametniji i uvek osvojiš pravu devojkicu. Dok sam bio iza rešetaka, kodno ime je prešlo na drugoga. Nešto se dogodilo tom liku, neće da mi kažu šta. Ali su mi nanovo dodelili ime Kondor.“

„Baš ovde i baš sada“, upita ona, „kako glasi vaše radno ime?“

„Vin.“

„Zašto baš Vin?“

Džejs Grejdi

„Lik iz *Sedam veličanstvenih*. Igrao ga je Stiv Makvin. Ako sam laž, makar mogu da budem gotivna laž.“

„Zovem se Fej Dozijer. Kako želite da vas zovem? Kondor ili Vin?“

„Kako vam drago.“

Ćelavi Piter spusti akten-tašnu na pod i izvadi ajped iz svetlobraon kišnog mantila. „Sećaš se procedure?“

„Obavili ste prvu procenu doma nakon mog useljavanja.“

Fej ga upita: „Da li je moj kolega i tada bio ovoliko šarmantan?“

„Imao je više kose.“

„I tada sam bio ćelav isto kao i... *nema veze*.“

Fej uhvati tračak Kondorovog/Vinovog *prešao sam te osmeha*.

Piter reče srebrnokosom čoveku: „Izuj se i stani peta i glave pritisnutih na onaj tamo komad golog zida, pored tvog pomodnog radija.“

Tvoja stopala u crnim čarapama pritiskaju drveni pod. Nemoj da te uhvate kako razgibavaš kolena ili savijaš kukove da spustiš težište, već se učini manjim pomoću opcije *bez cipela* koju su ti dali. Cigle zida stružu ti o lobanju.

Ćelavi Piter podiže ajped da uslika čoveka leđima naslonjenog na zid.

„Čekaj“, reče Piter. „Proračunavanje metrike i...“

Ajped snimi tu fotografiju uz BLIC!

„Okreni se udesno“, reče mu Piter. „Licem ka svom radio-aparatu.“

Fej upita: „Znači, dopada vam se da slušate radio? NPR, stanice sa vestima?“

BLIC!

„Ja sam srećnik. Mogu sebi da priuštim radio koji sa satelita prima više od toga.“

„Isprčaj joj za *klongove*.“ Prezir ispuni glas ćelavca sa ajpedom. „Poruke iz svemira. I okreni se drugim ramenom ka zidu.“

„Ona zna.“

„Ne, ne znam.“

„Dabome da znaš. Negde si, radiš nešto ili razmišljaš o nečemu. Možda voziš kola. Na radiju krene neka pesma i tačno govori o onome što se dešava, o tome ko si u tom trenutku. Univerzum bira pravi soundtrack dok sve prenosi poruke i deluje savršeno, deluje... *da!*“

BLIC!